

Národní hřbitov Terezíně

Malá pevnost v Terezíně. (Více v reportáži o Terezíně.)

LUŠTĚNINY

1

ZKUS NAJÍT VE VĚTÁCH NÁZVY ZVÍŘAT:

Zjistili, zdali škatule pevně drží.
 Liza ji ceredlie každý den.
 Vy jezdíte autem, my šlapeme pěšky.
 Tonizka je levivá holka.
 Mlynář mele ve mlyně obilí na mouku.

ZKUS NAJÍT VE VĚTÁCH NÁZVY STROMŮ:

Budu brečet strachy a zlosti.
 Jakubovi ta noha bývá zle.
 U krba krásně hřeje.
 Zámeč vyrobili dobří, zastavovali lidé.
 Jonas mrkl na Vojtu.

ZKUS NAJÍT VE VĚTÁCH NÁZVY VĚCÍ:

Chovejte se muži dle kapitánova rozkazu.
 Řekni hanebný vtip.
 Dobrý, Lenko, víc se hedeje.
 Husu křeží nejedí.
 Hanza se hrne k nám!

PŘÍJEMNÉ LUŠTĚNÍ!

ŘEŠENÍ: zvířata - lisa, zajíc, myš, jelen, lev,
 stromy - dub, habr, břík, šedý, smrk,
 věci - šidlo, kniha, břík, sukně, hrnek.

Vtipy

U kina stojí 15 blondýnek.

Přiude pám a ptá se ůch proč čekají před kým, když film začíná za 5 minut. Jedna z blondýnek odpoví "film je od 16, a nás je tu 15, čekáme na tu poslední."

"Pepičku proč ůsi snědl ty peníze co ůsem ti dal?"

"Vždyť si mi je dal na oběd!"

Víte proč dává blondýnka do koláče polévku? V receptu se píše "1 Polévková lžice"

Potkají se 2 spolužáci na hřišti:

"Proč hejsi ve škole?"

"Mám těžkou angínu"

"Se mnou je to horší, mám zápal plic"

Paní učitelka se ptá dětí: "když mám v jedné ruce 6 a v druhé 8 lahví vím co mám Pepiček zareaguje: "Problem s pitím, paní učitelko!"

U USMÍVEJTE SE!

PŘEMÝŠLELI JSTE NĚKDY NAD TÍM, ŽE MŮŽETE S LIDMI KOMUNIKOVAT ÚSMĚVEM?

Já sama jsem si to uvědomila až někdy na konci zimy. Kamarádi mě a brácha vzali na sjezdovky do Alp. Jeden den jsme si nasadili lyže a šli jsme se na 15 minut rozjezdit na kratičké svah s pomou.

Nastoupila jsem na vlek a trochu se zamyslela, nedávala jsem pozor a buch, lyže mi vybočila a já se válela ve sněhu. Rychle jsem se odkulila do závěje, aby do mě nikdo nevrátil. Hned za mnou jel na vleku nějaký cizí kluk a soucitně se na mě usmál. Bylo to jako by řekl: "Dobrý?"

Chudáku. To bych fakt nechtěl!" Také jsem se na něj usmála, protože jsem OK a poktažovala jsem v odhrazování sněhu. V tu chvíli bylo fuk, jestli to byl Maďar, Rakusák, nebo Němec, ale rozuměla jsem mu dokonale.

(Vim, že skulit se z pomy se může povést jen mně. Berte to, prosím, s nadhledem. :))

Stejně dokonale jsem rozuměla úsměvu svého bráchy po tom, co jsem mu popovídala o svém pádu. Jeho úsměv jasně říkal: "Víš, co bych nechtěl!"

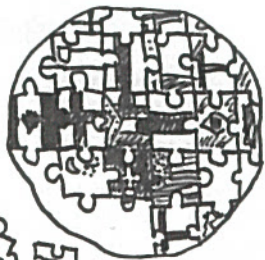
U USMÍVEJTE SE!

- Poly

BUDOUCNOST V NAŠICH RUKOU

Vím, že politika
se zda spoustě lidem
„fakt nudné téma“

Hážou ji do pytle

Ale tak to není. Myslíte si, že zabijeme padesátulci
kteří si raději sednou k fotbalu s vychlazeným
pivkem zůstanou světu?

Klidně můžou!

Ale pravděpodobnost je malá...

Pokud hledáte cestu, jak
se začít zajímat o dění
ve světě, nebo jen v naší
skromné republice, máme
„pro vás radu!“

Začněte číst! Ať už
časopisy, knihy, nebo
články. Nebo se dívejte
na reportáže, či jiná
video!

Např. Kovy je má velmi
zajímavá a taky vtipná.

Dobře číst:

- Respekt
- Články od
MILION CHVÍLEK PRO DEMOKRACII
(Rádi vám za to,
že budete v obraze)
- Opustěná společnost
(spíše pro pokročilé)

- Anna Tkadčíková

Šmafka nebo Šumafuk?

Už se vám někdy stalo, že nějaký cizí člověk
četl vaše přijmení, a z úst mu vyšel něco,
co se ani za mák nepodobalo vašemu
rodovému jménu? No jo, všichni asi dobře známe
řádky: KDYBY KAŽDÝ KDO PŘEČTE ŠPATNĚ MOJE PŘIJMENÍ
MI DAL STOVKU, BYL BYCH MILIONÁŘ! Nikdo není
dokonalý... Ale až si budete přístě říkat, proč se
prostě nejmenujete NOVAK nebo NOVA KOVA, vzpomeňte
si na jména dole ↓ a hned vám bude lépe!

Japonsko
• Jemito Šumafuk
• Makojako Pabo
• Masako Namiru

Španělsko
• Pedro Temivedro
• Dostalpo Papuli

Rusko
• Senia Jelena
• Nedala Murudu

Čína
• Sou-ciu
• Saxet
• Čing-čoug

Česká republika
• Hydroplánie Okružnířova
• Jan Vítanová
• Ignác Surtka

- Anna Tkadčíková

Pištiband a „Čuj, Miko, čuj“!?

Jak možná mnozí čtenáři Pištinovin vědí, někteří vybraní členové jezdí už po léta o prázdninách společně s rodiči na biodynamický statek Fořt. Není to jen ledajaká rekreační kratochvíle, protože dopoledne, a někdy i po obědě, se intenzivně hraje a zpívá. Poslední dva ročníky společného snažení byly věnovány vánoční hudbě. Toto téma nebylo zvoleno náhodně, protože právě čas vánočních svátků je odedávna velmi intenzivně spojen s muzikou.

Lidé dříve, než se hromadně přestěhovali do měst, měli totiž v zimě pokoj od všelikých polních prací a mohli tedy trochu odpočívat a současně využívali takového zdánlivě volného času k vymýšlení písniček a všeliké muziky právě k uctění narození malého Ježíška. Každý trochu hudebně schopný učitel býval zpravidla na venkově zároveň i regenschorim - tedy „ředitel“ chrámové hudby v místním kostele, kam chodili zpravidla všichni ze vsi nebo městečka. A právě tito kantorů naskládali pro sváteční dobu spoustu pěkné muziky. A to nejen obvyklé a dnes už dosti už provařené koledy - tedy vánoční písně, ale také všemožné pastorely a pastorální mše v českém jazyce, který nebyl v kostelích v 18. a v 19. století (o kterém je právě řeč) zrovna běžným. Liturgie (tj. česky bohoslužba) byla provozována zásadně latinsky a tak rodný jazyk byl spíše popelkou. Ale byly příležitosti - a těmi jsou právě oslavy narození Ježíše - kdy se v kostele smělo něco trochu více. A proto jsou plné almary na kůrech nebo dnes už spíše v muzeích a archívech zajímavé muziky a nemusí to být zrovna jen ta nechvalně pověstná „Rybovka“, která se řadí mezi nejpopulárnější a zároveň už hodně „profláklé“ - tedy v překladu příšerně obehnané, chronicky a kýčovitě dávané stokrát dokola.

Ale zpět k tomu létu - nějak se podařilo odbočit od po-

divné otázky, proč v Collegiu pro arte antiqua rodiny v létě studují vánoční muziku. Vysvětlení je docela prosté. Protože se už všichni jak známo nastěhovali do měst a o vánocích už nemají žádnou pohodičku a klídek, ale musí sakramentsky pořádně konzumovat - jídlo, dárky, zábavu, zážitky, starosti, lyžování a jiné klouzání, drahé zájezdy do vzdálenějších destinací a tak podobně a stále dokola. Proto už nemají ani minutu na to, aby se měsíc - dva dopředu scházeli a nazkoušeli nějaký pěkný hudební program. Tak si to vymysleli na léto - vloni dokonce s cukrovím, vánočkou, zdobením stromečku, bramborovým salátem, dárky a tou provařenou Rybovkou navrch. Ale nakonec to bylo milé a tak se letos podařilo rozepsat pro kapelu a zpěváky originální a ne moc známou pastorální mši Čuj, Miko, čuj.

Jak už název napovídá text téhle mše je dokonce v nářečí a to moravskoslovenském. Napsal to pan Josef Schreyer (tedy podle jména Čech či Moravan jako poleno) někdy kolem roku 1750. Začátky jednotlivých „vět“ (odborně částí mešního ordinaria s názvy Kyrie - Christe - Gloria - Credo - Sanctus - Benedictus - Ossana - Agnus a Dona) si trochu hrají na latinu, ale pak už je to o oblíbených jesličkových výjevech - tedy pastýři se budí a nevěří, že na nebi je velká hvězda a že jim andělé přináší nevěštnou zprávu. Když pochopí, že se skutečně v Betlémě děje něco velikého, honem popadnou, co by mohli malému Ježíškovi darovat a pospíchají k jesličkám. Tam obřadně předávají svoje dary a děkují, že mohou být přítom, když se taková světově proslulá a nadmíru populární osobnost právě narodila a milostivě se sklonila k nim - obyčejným pastýřům, přestože, jak jasné pochopili, je to v těch jeslích Božské dítě.

Ted' se jistě ptáte, proč tolik humbuku kolem nějaké staromódní skladby a ještě k tomu určené pro kostelní provoz. Důvody jsou nejméně dva. Jak si velectěné Pištic-tvo již zajisté ráčilo všimnouti, pak pan kapelník má určitou slabost na „posvátné“ prostory a muziku tak nějak šty-

mující právě k obřadům. A tím druhým dobrým důvodem k povyku je, že maminka naší vedoucí hráčky houslové sekce Helena Mojdlová nabídla, že by si tuhle roztomilou pastorační věcičku rádi zapěli se sborem, kam chodí zpívat. A s doprovodem Pištibandů. A k tomu se do třetice sešel ještě poslední významný důvod - dostali jsme od školy nabídku naplnit programem Královskou kapli na Špilberku. Tak to je příležitost, která vyžaduje výjimečnou hudbu. Tak tedy už tušíte, kam má tento dlouhospis namířeno!

Po skončení vyhrávání v jeskyni se tedy budeme věnovat studiu nového a dosud nepoznaného kusu. A do vašich kalendářů si tedy prosím laskavě a zcela závazně už dnes zapisujte:

Čtvrtek 19. prosince 2019 od 18:30

Královská kaple hradu Špilberku

Josef schreier: Missa pastoralis Čuj, Miko, čuj

Hraje a zpívá Husovický okrašlovací spolek pěvecký a Pištiband

Očekáváme že bude vyprodáno, takže vstupenky na tuto jedinečnou hudební událost budeme prodávat již s předstihem a v předprodeji.

Sláva našeho souboru sahá tak daleko, že pan kapelník husovického šouboru vznesl dosti odvážnou až revoluční otázku, zda bychom stáli o společné liturgické provedení v některém z kostelů na první svátek vánoční (25. 12.). To se obvykle chodí na sváteční vánoční mši, ale nejsme si s panem kapelníkem jisti, zda by byli ochotni přijít i členové Pištiklubu - resp. jejich rodinu tomu uzpůsobit sváteční program. Proto tedy usilovně jednejte v domácích radách, zanedlouho, jakmile nabudeme jistoty, že nás je některý kostel ochoten přijmout, uděláme obvyklou subskribci hráčů na obě příležitosti.

Povzdech

Ještě využívám této výjimečné Pištinovinové příležitosti a dovolím si trochu písemně popřemýšlet nad naší chystanou jeskynní produkcí v Ostrově u Macochy. Tento koncertík jsme s paní Mikuláškovou dojednávali s půlročním předstihem a oběma se nám zdálo, že to může být neobvykle zajímavá zkušenost, kterou nemáme možnost opakovat každý den.

Bohužel tato dlouho dopředu avizovaná zajímavá koncertní zkušenost pro mnohé členy naší kapely zřejmě končí ochotou dopsat si zameškanou látku. Nedovedu si totiž představit jiný důvod, proč po téměř třech týdnech po zveřejnění tohoto vystupování v seznamu muzikantů chybí zásadní opory šouboru jakými jsou kluci Možňáci, pan basista Vlach, pan violoncellista Ondřej nebo některé dámy v sopránových flétnách. Přitom dobře víte, jak je kapela zvukově doslova „vykuchaná“, když chybí dobře a bezpečně zahrané diskantové hlasy a Mojmírovův bytelný bas. Nebo tak vzácné housle pana Sobotky. Tím více mne mrzí, že ani po opakovaném osobním vysvětlování stále nemohu říci ochotným rodičům s auty, jestli budu potřebovat jejich pomoc a pořadatelům se zavázat, že naše hraní nebude nějaké amatérské vrzání, ale že do Císařské jeskyně přijede skutečně špičkový šoubor světové pověsti. Tož mi milí kolegové děláte svojí laxností trochu vrásky a potřebuji vám to vyjevit. Samozřejmě jsou mezi nebem a zemí výjimečné důvody k neúčasti - patří mezi ně například vlastní pohřeb, leč prosím zkuste se vžít trochu i do kůže druhých, kteří se snaží být korektní a nyní jsou závislí na vašem lavírování.

Pěkně vás zdraví Maestro di capella

Mojmír Poláček

Výprava do Terezína

Áňa: V pátek 18. října jsme se přesně ve 14:20 všichni sešli na Dolním nádraží. Všichni (Marie a Michal Pavoničovi a já) až na Bětku, která se v danou chvíli nacházela všude, jen ne na Dolním nádraží.

Bětko: Je přesně 13:50, a já nerozhodně stojím před Billou a uvažuji nad závažnou otázkou, zda dám přednost plnému žaludku před včasným příchodem na nádraží, nebo ne. Nenasyté břišáčko rozhodlo za mě. (A to byla nejspíš chyba.)

Áňa: Nervózně podupáván na šedém pruhu betonu. Alespoň jednou jedinkrát mi to zvedni, Bětko! Snažím se jí dovolat, abych na chvíli unikla stresuplným pohledům manželů Pavoničových.

Bětko: Je přesně 14:26 (vlak odjíždí 14:37) a já si zvesela vykračuji Vaňkovkou, směr Dolní nádraží, když tu mi náhle začne zvonit mobil. Telefon se zřejmě rozhodl, že si zahrajeme na schovávanou a úspěšně se ukrývá v útrokách batohu. Ha! Mám tě! Pomyslím si, když ho konečně nahmátnu a vítězoslavně ho zvednu nad hlavu. Ve chvíli, kdy se vzpamatuji z výhry a chystám se stisknout tlačítko PŘIJMOUT telefon zmlkne. Ach ne! Ty blbouně! Mohli jsme ušetřit kredit! Pomyslím si naštvaně, když mačkám tlačítko zpětného volání. Počkám až mobil párkrát zapípá a típnu to! Koneckonců ona něco potřebovala! (Osobu, která mi volala jsem dle nápisu na displeji identifikovala jako svou kamarádku Áňu.)

Áňa: „Ahoj Běty, kde se právě nacházíš?“ promluví do mobilu relativně jemným tónem. „Na cestě? Tak to je super, že jdeš na nádraží! Na Dolní nádraží, že jo? Skvělý! Za jak dlouho jsi tu? 5 minut, bezva, ale mrskni sebou!“ Ve chvíli, kdy mě manželé Pavoničovi zanechají u tabule příjezdů a sami se odebírají na perón, zahlédnu jakousi slečnu, která se to v tempu „andante“ šine mým směrem. „To přeci nemůže být Bětko,“ pomyslím si, „ta by přece běžela!“ Ale opak je pravdou.

Bětko: Rychlým tempem se blížím k nádraží, když tu uvidím v davu značně nervózní Áňu. Ani se pořádně nepozdravíme, když mě chňapne za ruku a zběsilým tempem mě vláčí na nástupiště. „Co blázníš?“ vyjeknu, „vždyť máme

ještě pět minut!“ Po chvíli už jsem vystavena vyčítavým pohledům manželů Pavoničových. Osvobodí mě až přijíždějící vlak.

Áňa: „Holky, omlouvám se, ale nemáte místenky,“ pronese paní učitelka Pavoničová. „V pohodě, my jsme zvyklé,“ odpovíme zase my. Cpeme se mezi cestujícími až nakonec skončíme v prostoru u dveří spolu s dalšími 10 lidmi různých národností. Posadíme se na zem doufajíc, že přežijeme cestu bez psychické a fyzické újmy.

O čtyři hodiny později...

Vystupujeme z autobusu v Terezíně. Město je již ponořené do tmy. Jediné osvětlení poskytují slabé pouliční lampy. V dálce je slyšet temné dunění zvonu, které přerušuje jinak tichou večerní atmosféru. Dopadá na nás tísnivá minulost tohoto města.

Motáme se tmavými uličkami a snažíme se najít dům, ve kterém máme předdomluvené ubytování. Naštěstí jej úspěšně nacházíme. Když vejdemo do našeho apartmá, zůstáváme stát s otevřenými ústy. Nejlepší ze všeho byla koupelna. Připadala nám prostě dokonalá! Její nedostatky jsme objevily až když přišel čas sprchování. Problémem bylo veliké okno koupelny, které připomínalo muzejní vitrínu...a roleta k jeho zakrytí byla rozbitá-zkrátka ideální příležitost pro vnějšího pozorovatele. Ale byla tma a ve sprše byl závěs, tak jsme to moc neřešily. K našemu zděšení jsme ale ráno zpozorovaly muže, který nestydatě pohlížel na naše okno. Naštěstí jsme se prozíravě převlékaly za sprchovými závěsy. (Tohoto problému jsme si všechny všimly samostatně, později jsme na to společně nadávaly. (Áňa, Bětko, paní učitelka)

Ráno nás na nohy postavila „bohatá snídaně“. Naplnili jsme svá bříška a vyrazili do města.

První program nás čekal v Malé pevnosti. To byla terezínská policejní věznice, kterou tam nacisté zřídili v roce 1940. Za celých pět let, kdy fungovala jí prošlo 3200 mužů a žen. Životní podmínky tam nebyly dobré, vězni byli nuceni k těžké práci, v celách se tísnilo veliké množství lidí a mnoho dělala také nedostatečná lékařská péče. Přesto se snažili skutečně žít. I tady vznikla řada básní a kreseb. Celkem ve věznici zemřelo 2 600 vězňů, od roku 1943 byly popravy i bez soudního řízení. V prostorách věznice bylo zastřeleno více

než 250 lidí. Z věznice se podařilo šťastně uprchnout pouze třem mužům, přestože se o to pokoušelo i mnoho dalších. Malá pevnost sloužila jako průchozí věznice, odkud byli vězni posíláni dál před soud nebo do koncentračních táborů.

Toto, a mnoho dalších věcí něm řekla naše paní průvodkyně. Silně to na nás na všechny zapůsobilo. Nejen slyšet, ale i vidět to místo, na kterém se to všechno odehrálo. Když člověk viděl národní hřbitov, na kterém je 10 000 hrobů všech těch lidí, kteří tam zemřeli, nebo stojí na místě, ze kterého byly do řeky vysypány zpopelněné ostatky 22 000 lidí, nemá chuť mluvit. Působí na něj síla toho místa. Jako byste cítili vše, co se tam kdysi stalo.

Prošli jsme se podél řeky Ohře, a nakonec se vrátili zpět do Terezína. Tam jsme se zavítali do muzea, ve kterém bylo možné projít se historií terezínského ghetta. Muzeum bylo opravdu dobře udělané, mohli jsme si tam prohlédnout kresby, časopisy, které tam byly ilegálně vydávány, fotografie...

Na závěr jsme se podívali na půlhodinový film o životě v Terezíně. Byl velmi intenzivní. Součástí byly i fotky, které na nás zapůsobily snad nejvíce ze všeho. Viděli jste ty lidi...

Plní nových vjemů jsme vyšli před muzeum. Po návštěvě muzea jsme byly už tak unavené a uchozené, že jsme se zmohli akorát na to sednout si na lavičku a pořádně se nabašit. Naši unavenosti vůbec nepomohly naše absolutně nespolupracující nohy, které se nám Copi rozhodl „úplně zruinovat“ na čtvrtétním tréninku frisbee. Kulháme jako postřelené gazely! Tímto tě Copi zdravíme a velmi děkujeme!

Vydali jsme se podél řeky Ohře do Litoměřic, kde jsme nasedli na vlak a jedeme domů...

Tento výlet nám všem přinesl nové myšlenky. Přestože občas není úplně příjemné připomínat si tuto smutnou historii, je nezbytné, abychom na ni nezapomněli a tím zabránili tomu, aby se opakovala.

Děkujeme moc manželům Pavoničovým, kteří s námi do Terezína jeli.

Zapsaly Alžběta Poláčková a Anna Tkadlíčková

Hádkanky

1. Má to nohy jako kočka.
Má to zuby jako kočka.
Žije doma jako kočka.
Ale není to kočka. Co je to?
2. Muž se blíží k louce u sebe má
jen batoh. Musí ho otevřít dřív
než se dostane na louku aby přežil.
co má v batohu?
3. Ospalý muž jede stálov rychlostí
po silnici a usne. Když se vzbudí
zjistí že stále jede stejnou rychlostí
ale nic mu není, jak to?
4. Čtyři nohy, žádné nohy, ale
pohne to domem

Hádkanky sesbírala
Jana Hlaváčková

ŘEŠENÍ - 1. kocour 2. padák 3. je spolujezdec 4. husak

Kapitola devátá:

Učím se hledat magickou rudu

Když jsem se dostatečně vynadíval na aktivní portál do *Hugiru*, řekl mi můj učitel: „Není času nazbyt obzvláště teď, když hrozí válka s příšerami, a proto tě dnes naučím hledat magickou rudu, aby byla větší šance, že válku přežije alespoň jeden elf, který ji bude umět najít.“ Sešli jsme ze stromu dolů a vydali se zpět na stezku. Když jsme na ni došli vydali jsme se opačným směrem než kterým jsme přišli. stezka se za chvíli začala stáčet na východ. To jsem poznal podle oblohy, která tím směrem pomalu začínala modrat. Krajina kolem nás byla stále podmačenější. Zeptal jsem se, jestli jdeme správným směrem, protože mi přišlo, že se pomalu blížíme k portálu. „Ano, ale neboj se.“ Odpověděl mi. „Bohužel magická ruda se dá najít už jen hlouběji v džungli medvědů.“ Bažina kolem nás byla pořád větší a větší. Museli jsme pořádně volit každý krok.

Najednou se můj učitel zastavil a začal hýbat rukama, jako by chtěl kouzlit. Chvilí jsem čekal, ale pak mi to nedalo a otázel jsem se ho, co dělá. „Počkej ještě minutku,“ byla jeho strohá odpověď. A tak jsem čekal. Za chvíli se mu leskl na ruce kus bílého kovu. „Tohle je magická ruda,“ prohlásil radostně. „Tady kolem už bohužel žádnou necítím, tak musíme hlouběji do bažin.“ Jak dořekl, dal si rudu do vaku a vyrazil svižným, ale opatrným tempem dál.

Po půl hodině, když už jsme byli nuceni obcházet i menší rašelinová jezírka, se zastavil a řekl mi: „Tady už cítím víc rudy. Pozorně poslouchej, přivolat si magickou rudu není nic jednoduchého. Nejdříve si uděláš z rukou před okem dalekohled a pozorně se zadíváš do země kolem sebe, zdali vidíš někde rudu. Tímto kouzlem se dají objevit ložiska všech surovin tak se musíš pořádně

soustředit pouze na rudu. Měla by svítit jasně bílým světlem. Poté, co ji objevíš, na ni levou rukou hodíš pomyslné lano a zahákneš ji. Když se ti to podaří, začne zářit lehce fialověji, tak si zkontroluj, jestli ji máš pevně chycenou. Poté ji začneš lehce přitahovat až ji chytíš do připravené pravé ruky. Tak a teď si to vyzkoušej.“ Utvořil jsem rukama znamenitý dalekohled a začal se rozhlížet kolem sebe. Po minutě jsem objevil malý záblesk bílého světla. Šel jsem tedy směrem k němu až byl přímo pode mnou. Hodil jsem po něm fialově zářící kouzelné lano a na pátý pokus ji zdárně zahákl a začal tahat k sobě. Po chvilce se zem přede mnou otevřela a v mé ruce přistál asi jako vejce velký kus magické rudy. Podíval jsem se na svého učitele a ten se zatvářil uznale. „Výborně, jsi opravdu magicky nadaný,“ řekl mi. „Netušil jsem, že se ti to podaří hned na poprvé.“ I slunce, které se zrovna vyhoupla nad obzorem, určitě oslavovalo můj úspěch. „Když už ses naučil hledat rudu, tak si jí najdeme více, ať tě mám na čem učit dělat portály. Alou do práce.“ Řekl mi s úsměvem.

Když bylo kolem poledne skončili jsme z hledáním a dali si přestávku na oběd, když tu náhle nám něco zasvištělo kolem hlavy.

Mojmír Vlach

Knihomollovna

Spirit animals: Zrození hrdinů

V zemi Erdas každý ve věku 11 let podstupuje obřad, při kterém se zjistí, jestli má své spirituální zvíře či ne. Toto zvíře je s člověkem duševně propojené a je vaším celoživotním ochráncem a druhem. Při tomto obřadu čtyři děti z různých konců světa a z různých poměrů přivolají jako své zvířata čtyři Padlé-
dávné ~~světlé~~ ochránce Erdasu před Požíračem, který chtěl ovládnout celou zemi. V době, kdy se tak stane, se ve světě objeví nový Požírač. Začne nová válka. A tyto děti jsou předurčeny k záchraně Erdasu.

Dále v sérii vyšlo:

Spirit animals: Ihryta hroba (2. díl)

Spirit animals: Pokrovní pousto (3. díl)

Spirit animals: Ledová past (4. díl)

Spirit animals: Zrádné vody (5. díl)

Spirit animals: Vstoup a pád (6. díl)

Spirit animals: Strom věčnosti (7. díl)

Na sérii Spirit animals navazuje
série Spirit animals: Soumrak strašců

Pozn.: Všechny díly série je nutné číst
popořadě

- Každý díl série napsal jiný autor.

Evelína Lijpková

Matyas Varga :

"MOJE" ŠKOLA

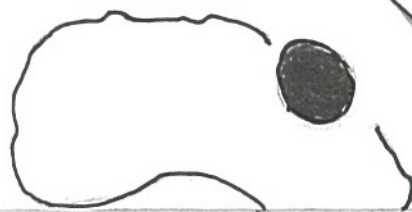
ZŠ FIVE STAR MONTESSORI

Bývalá zahradnička, dnes komunitní škola.
Památková budova – návrh architektů Jurkovič.

ADRESA: Lánský 34, BRNO – Bohunice

OBKLOPENA
PARKEM

UČÍME SE A PRACUJEME
PODLE PRINCIPŮ
MARIE MONTESSORI:
V PŘÍBĚŽÍCH, TEHATECH,
POUŽÍVÁME
MONTESSORI POMŮCKY.

5 SMÍŠENÝCH TŘÍD – 19
– TROJROČNÍ 1-3. A DVOJROČNÍ
4-5. TŘÍDA.

DEN ZAČÍNÁME
"KRUHEM", VYBÍRAJEME
SI, SČÍM BUDEME
PRACOVAT.

MAJEME VENKOVNÍ
UČEBNU, KNIHOVNU
A ČITARNU, HRACÍ,
TVŮRIVOU A
POČÍTAČOVOU
UČEBNU A
ODPOČÍVARNU.

POŘADÁME SEZONNÍ
SLAVNOSTI A
JARMARKY.

JEZDÍME DO
TEREŇŮ, NA
VÝLETY A VÝPRAVY,
CHODÍME DO
DÍVADLA, NA
VÝSTAVY, DO
VÝTVARNÉ DÍLNY,
DO ZOO, ZA
ZEMĚPĚLCI,
VČELÁŘI...

- Matyas Varga

FIVE STAR

MAJEME DRUŽINU,
KDE SI HRAJEME,
TVŮRÍME
ZAHRAĐNÍČIME
SPORTUJEME,
POVIĐÁME SI.

ŠKOLA NAŠ BAVÍ.

MAJEME FOTBALOVÉ
HRÁŠTĚ, CHATKU
A RYBNÍK.

VE TŘÍDÁCH
NAŠ PROVAĐEJI
PRŮVODKYNĚ/-CI
A ASISTENTI/-KY.

POUŽÍVÁME
TABLETY A
POČÍTAČE!
ZPÍVÁME A MUŽÍKŮJEME

MAJEME DOKONCE
LEGOVOU
MÍSTNOST.

U NAŠ
VE ŠKOLE
NEZVONÍ!

MAJEME VELKOU
ZAHRAĐU, KDE
PEŠTUJEME
ZELENINU,
OVOCE, BYLINKY,
A KDE SI HRAJEME,
SPORTUJEME,
TVŮRÍME A
SLAVÍME.
HONÍME SE
LEŽEME PO
STROMECH,
BUDUJEME
BUNKRY,
POZORUJEME
PÍŽÍRODU.

Kozá Klára

Krásná, kulatá kozá Klára krade kadeo!
 Když kluše kolem kurníku, kloše kda'kažicím
 kropenatým kus krmení. Když hračí, kopýtky
 kopají kolem kolosálně komfortního kolosa
 -kombajnu, kouka; kolo! Kuda'lejí kolo kopcem,
 kozá ~~kluše~~ kloví kam! Kačence Kovářové kradla
 křupavě kadlaťkove' kolače. Když křtili kličné
 kamarcádky kuby Komárka křičící, kopající
 Káju, klofla Kozá Klára Káje kolíbkou.

Klára hračí kličným krokem kolem květinářství.
 Kolem Kozy Kláry kluše kulatý kluh. „Klusa-
 jíci koude,“ komentuje Klára kluha. Kluh
 křečovitě křže kypným končovníkem kytku.
 Kozá Klára kousne. Kousla kus kluhovi
 kytku. Kozá kouše, kouše, kouše. Kytku kozou
 klouče kolmo ke kyselincům. Kozá kývavým
 krokem kluše kolem křámků. Kozá kouka,
 koudema koudí. Kopýtky klopýtá. Koutá:
 „Konec kradení!“

KOZA KLÁRA
 KLOFLA KLUKOVÍ
 KUS KONOPÍ...

Aleš
 Pašová

Ladislav Chochol: Beze jména

Obsah

1 úvodník

2 Bdsnička

3 Usmívejte se!

4 Budoucnost v našich rukou

5 Smrtka nebo Šumařuk?

6

7

8

9

Pištiband a „Čuj, Mikeo, Čuj“!?

10

11

12

Výprava do Terežína

13 Hádanky

14 Příběh na pokračování

15

16

17

Knihmollovna

18

19

Škola „Five stars“

20 soutěž - Koza Klára